

Rozhovor týdne

MLADÝ HOUSLISTA MILAN KOSTELENEC ŘÍKÁ O SVÝCH ÚSPĚSÍCH:

Nevěřil jsem, že stojím

BLAKA DANÍČKOVÁ

Housle vzal poprvé do ruky ještě ve stejné době, kdy si nasadil na záda školní aktovku. Od té doby uplynulo pět let a už sbírá ocenění na významných mezinárodních soutěžích. Talentovaný hudebník Milan Kostelelec z Liberce jde ve šlépějích svých rodičů, kteří hrají oba v Cimbalové muzice Dušana Kotlára, jsou pro něj proto vzorem, ale i hnacím motorem a podporou.

Pamatuješ si, kdy jsi poprvé vzal housle do ruky?

Před čtyřmi lety. Vidával jsem jako malej hrát tátu s kapelou na housle a jednou, když byli na zámku ve Velkém Březně, jsem se na ně díval. Rostly tam rododendrony, a tak jsem si ulomil dva klaciky a začal jsem jako hrát. A k narozeninám jsem pak dostal první housle.

Táta je tedy odmala tvůj vzor.

Asi ano, ale taky pan učitel.

Pamatuješ si, jakou ses naučil první písničku?

Mozarta a Beethovena, skladbu, co je hymnou Evropské unie – Óda na radost.

Co je pro tebe nejtěžší při hře na housle?

To, co už umím je lehké, ale cvičení nové skladby, to je to nejtěžší. Když ji pak slyším, vždycky se mi líbí.

Ale kromě hraní na housle se věnuješ i triatlonu.

Mě sport baví. Na triatlonu děláme všechno, v zimě jezdíme na běžkách, teď v létě běháme, jezdíme na kole, chodíme plavat, na kánoe a rafty. S kluky pak jdeme třeba i do kina. Zatím nemám medaili, ale těším se na každý trénink i závody. A chodím ještě moc rád na výtvarku. I ve škole si do sešitů maluju. Na-

posled jsme byli na celodenním výletě v Německu v Dinoparku.

Máš představy o své houslové budoucnosti? Čeho chceš dosáhnout?

Ještě nevím, čím bych chtěl jednou být. Mám rád spoustu věcí, i když bych hrát chtěl. Zatím poslouchám to, co mi spolužáci, a to, co právě cvičím na housle. Stahujeme si písničky do telefonů. Je spousta pěkných melodií. Líbí se mi i jiné nástro-

je. Někdy obdivuju saxofon, někdy pozoun, pak třeba klarinet. V létě budou v Liberci kurzy s učitelem

z USA, panem Schipsem. Těch se zúčastním. A určitě bych zase rád vyhrál na nějaké soutěži.

Už podruhé si byl úspěšný na mezinárodní soutěži v Ústí nad Orlicí na Kocianově houslové soutěži.

Jaké to je, když vystupuješ na takhle velké akci?

Na mezinárodní houslové soutěži v Ústí nad Orlicí jsem byl dvakrát první, v r. 2017 a 2018, ale také už v roce 2016 jsem se zúčastnil Mezinárodní soutěže

v Nové Pace a národní soutěže ZUŠ, kde jsem získal také první místa. Pokud na soutěžích potkávám hudební osobnosti, tak mám takový jiný pocit. Když jsem stál na pódiu s Pavlem Šporcem, skoro jsem tomu ani nemohl uvěřit. Oni něco umí a já nad tím přemýšlím.

Ale asi ti také pomáhá, že hraješ v cimbalovce. Tak jsi na publikum zvyklý.

Hlavně ze školy jsem zvyklý na publikum. Když jsem zkuššený, stojím před tabulí sám. Dost často taky připravujeme různé referáty nebo recitujeme básničky.

MILAN KOSTELENEC. Foto: Deník

na pódiu se šporclem

A jaký žánr je tvůj oblíbený?

Teď právě se mi líbí Alexander Rybak. Hrál jsem jeho skladbu s orchestrem JUNIORI v ZUŠce, tam jsem ho začal poslouchat. Velký orchestr hraje třeba Uherský tanec nebo filmové melodie. Mně se to taky moc líbí. A když vystupují na městských slavnostech různé skupiny, někdy podle názvů na plakátech nevím, co přijde za muziku.

Líbí se mi sólisté i velké orchestry nebo hudba k filmům. Nedávno jsem byl v Kulturním domě v Liberci, přijela tam Ústřední hudba Armády České republiky z Prahy. Celý program byl pěkný, pochody, třeba Turecký pochod od Mozarta hrál sólista na pikolu, ale i swingové me-

lodie v podání saxofonů, pěkně to znělo. I v cimbálce hrajeme ledacos. Montiho čardáš k ní patří. A maďarské melodie mám rád, jsou takové živé a rychlé.

Co na tvé muzicirování říkají spolužáci?

Chodí se mnou kluci, kteří se věnují hokeji, florbalu, děvčata tancují. Kluci hokejisti vozí poháry, krasobruslařce chodím fandit. Je taky úspěšná. A já někdy ve třídě zahraju.

Když je tvůj pan učitel Matěják tvým vzorem, viděl si ho někdy na koncertě?

Chodím do divadla na koncerty i operní představení a líbí se mi i činohra. Slyšel jsem ho také v ZUŠce, když

Milan KOSTEŠENEČEK

Mladý nadějný houslista z Liberce. Chodí na Základní školu U Školy v Liberci, hře na housle se věnuje v Základní umělecké škole v Liberci. Jeho učitelem je houslový virtuóz Petr Matěják. Mimo jiné hraje v Cimbálové muzice Dušana Kotlára. V letech 2017 a 2018 byl první na mezinárodní houslové soutěži v Ústí nad Orlicí – Kocianova houslová soutěž. V roce 2016 se zúčastnil mezinárodní soutěže v Nové Pace a národní soutěže ZUŠ, kde rovněž na obou soutěžích zvítězil.

hráli s dalšími učiteli v triu. Jeho hru poznám vždycky.

Máš nějaký hudební sen?

Když je někdo dobrý, jezdit po světě. To bych chtěl dokázat. Aby si mě pozvali třeba i vícekrát.

Hra na hudební nástroj je jako vrcholový sport

BLANKA DANÍČKOVÁ

Liberecký kraj – Procestoval celý svět, je absolventem Konzervatoře v Teplicích a Hudební fakulty AMU. Své vzdělání si rozšířil u prof. Vladimíra Malinina v Moskvě a na mistrovských kurzech v Německu, Maďarsku, Švýcarsku, Itálii, Anglii atd. Působil v Pražském komorním orchestru bez dirigenta, Martinů kvartetu, založil Max Brod Trio. Vyučoval na interpretačních kurzech v USA, Anglii, Japonsku.

Nyní Petr Matěják působí v Liberci jako koncertní mistr Šaldova divadla. Mimo jiné učí i děti hře na housle a jedním z jeho žáků je i Milan Kostešeneček.

Čím je podle něj Milan výjimečný? „Talent dělá zhruba 10 %, pak musíte mít píli, musíte mít zájem a samozřejmě někoho, kdo vám řekne, jak se to dělá. Protože když vám někdo takový chybí, ani největší talent nepomůže. V jeho pří-

padě je skvělé, že oba rodiče jsou muzikanti a táta hraje na housle. To je velký bonus. Tím pádem rodiče rozumí tomu, v čem se mu mají věnovat. To je zásadní věc,“ říká směrem k mladému houslistovi jeho učitel Petr Matěják.

V současnosti učí hře na housle kromě Milana Kostešenečky i další děti. Děti v přípravce, tedy pětileté, šestileté.

„Jsou schopné. Ale to ještě nic neznamená, protože u každého z nich musí být ty čtyři předpoklady, o kterých jsme mluvili. Talent, píle, věnující se rodiče a učitel, který řekne, co dělat. Bez těchto čtyř předpokladů to nejde,“ vysvětluje Matěják.

A jak vidí Milanovu budoucnost? Může to do-

táhnout daleko? Podle Petra Matějáka může. „Je to ale jenom na něm. Nabízí se zde srovnání se sportem... pokud přestane trénovat, neobjeví se na špičce,“ zdůrazňuje.

DĚTI O HRU NA HOUSLE ZÁJEM MAJÍ

Matěják začal učit pravidelně až v Liberci, což je asi 8 let. Do té doby koncertoval po celém světě, věnoval se občas svým dětem, které vystudovaly prestižní zahraniční školy, a působil na mezinárodních kurzech v Japonsku, Americe, Velké Británii i v Česku. Učil spíše starší děti.

Zájem o hru na housle podle něj mezi dět-

mi pořád je. Housle stále patří k oblíbeným hudebním nástrojům, mají široké uplatnění, umožňují souborovou hru. Existuje spousta houslové literatury. Navíc můžete hrát na místech, kde není elektřina, bez zázemí nebo i v přírodě. Housle snadno přenesete, kdežto například klavír nepřenesete. „Pro houslové talenty v České republice půda je. Tradici a učitele máme. Podpora talentů by však obecně mohla být větší,“ konstatuje houslista.

A je nějaký recept na to přesvědčit takhle malé děti, aby hrály na housle a zůstaly u toho? Podle zkušeného pedagoga není. Jak ví ze své zkušenosti, hudba vyžaduje zájem dítěte, nadšení. Děti potřebují vždy nějakou odměnu. Za každý úspěch, za každou splněnou práci, a to i za každodenní práci by měly něco dostat.

„Největší věc, co za píli mohou dostat, je zájem a pochvala rodičů,“ dodává Petr Matěják.

PETR MATEJÁK Foto: Blanka Daničková